

Perëndia Është Me Ne (seria e Krishtlindjes, pjesa 2 nga 4)

Mirë se keni ardhur në festimin tonë. Unë dhe gruaja ime i jemi shumë mirënjohës Perëndisë për secilin prej jush. Çfarë kishe, çfarë njerëzish me zemër kaq të madhe, që mendoni gjithë kohës çfarë mund të bëni për të tjerët...

Jemi në pjesën e dytë të serisë, 'Perëndia Është Me Ne.' Po shikojmë mënyra të ndryshme se si mund të përjetojmë praninë e Perëndisë edhe kur jeta ka uljet dhe ngritjet e saj. Varg bazë kemi marrë Mateun 1, vargu 23:

Mateu 1:23 *"Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t'i venë emrin Emanuel, që do të thotë: "Perëndia me ne"."*

Prandaj dhe seria quhet 'Perëndia Është Me Ne.' Pamë javës së shkuar se si e përjetojmë praninë e Perëndisë kur jemi në luginë. Thamë se kënaqesh me Perëndinë kur je në majë mali, kur gjërat shkojnë mirë, por e përjeton praninë e Tij kur je në luginë. Sot do shikojmë një metaforë tjetër nga Shkrimi, *shkretëtira*. Si e përjetojmë Perëndinë në kohë shkretëtire. Është ndryshe nga lugina; koha në luginë është më e shkurtër, koha në shkretëtirë është më e gjatë.

Shkretëtira është një vend i thatë, pa prodhim, vend i izoluar, që mund të lidhet me një situatë të thatë, pa rezultate, kohë vetmie. Një nga përshkrimet më të zakonshme të shkretëtirës është: 'endem nëpër shkretëtirë, një kohë endjeje pa fund.' Ti thua, 'Po kur do mbarojë, mor vëlla, kur do kalojë, kur do i dalë fundi?'

Ndoshta ndonjëri është në një situatë të tillë, shkretëtire:

Ndoshta ke ngecur në një punë dhe thua, 'Pse, te kjo punë do rri gjithë jetën?' Ose nuk po di të vazhdosh punën apo të kthehesh të mbarosh shkollën. Ose ke ngecur në një situatë ku s' di të ecësh përpara, të rrish këtu ku je, se shkoi gjatë kështu.

Jam me qira në këtë shtëpi, po nuk më pëlqen fare. Të rri apo të iki, apo të marr kredi të blej shtëpinë time? Po nëse ndërroj shtëpi, sa siguri ka që do jetë më e lirë ose më e mirë? Dhe ndihesh sikur ke ngecur te ai vend, as para as mbrapa.

Ose në një lidhje, jeni shokë, po s'po lëviz gjë. Ai s'po merr hapa seriozë. *Të vazhdoj përpara me jetën, se si shumë me nge e ka marrë ky. Mendjen vetëm të luajë në kompjuter ose celular e ka. Kur flet për gjëra serioze fillon i*

dhemb koka. Të lëviz përpara apo të pres se mos i vijnë mendtë? Se po u shkëputa, është gjithë kjo kohë e investuar, dhe s'di, të ikësh, apo të rrih.

Shpesh ndihesh vetëm, i përhumbur, pa orientim. Dhe duket sikur gjatë kësaj periudhe të jetës nuk të kupton njeri.

Ajo që është e çuditshme është se kur shikon në Bibël, kohet e shkretëtirës vijnë direkt pas kohëve në majë të malit.

Kështu i ndodhi Jezusit. Maja e malit për Jezusin ishte kur u pagëzua nga Gjoni në lumin Jordan, qielli u hap, Fryma e Shenjtë erdhi mbi të si pëllumb. Ati Perëndi foli me zë që u dëgjua, për të aprovuar që Jezusi ishte Biri i Tij dhe se Ai e donte. 'Ky është Biri im i dashur me të cilin jam i kënaqur.' Ishte përvojë në majë mali për Jezusin, dhe vargu tjetër direkt pas pagëzimit, çfarë ndodh? Jezusi u drejtua nga Fryma për të shkuar në shkretëtirë për 40 ditë, ku agjëroi 40 ditë dhe ku djalli e tundoi. Nga maja e malit në shkretëtirë.

Ndoshta ndonjëri nga ju ka përjetuar tani afër një ndryshim kaq të shpejtë. Gjërat po shkonin për mrekulli dhe befasishtësi që dikush nuk ka qenë i sigurtë me ty dhe kjo gjë të hodhi në shkretëtirë. Çdo gjë të duket e thatë dhe e largët.

Ndoshta je ngushtë financiarisht dhe nuk po përmirësohet, kuletat është bërë shkretëtirë fare, more vëlla. Ti po mundohesh të dalësh në shumë mënyra nga kjo situatë, por është e pamundur. Çfarë nuk ke provuar dhe nuk po ia del dot. Ke folur me njerëz, por atyre u duket më shumë sikur po ankohesh sesa po të kuptojnë. Ndiheh vetëm, ndiheh bosh, ndiheh si në thatësi, si thatësi shkretëtirë.

Dua të ndaj me ju një thënie dhe do i kthehem herë pas here:

Nevoja jote më e madhe kthehet në dhuratë për ty kur të çon të varesh më shumë te Perëndia.

Edhe pse të lëndon, ajo gjë mund të kthehet në një dhuratë, kur të çon të varesh më shumë te Perëndia, kur ti nuk hidhërohesh, apo izoloresh, por shkon dhe varësh më shumë te Perëndia.

Fragmenti në Bibël më ideal për këtë është një histori nga Dhjata e Vjetër, te 1 i Mbretërve 19. Flitet për profetin Elia, një profet që Perëndia e përdori shumë, po shumë fare. Dhe ai kaloi me gjithë mend nga maja e malit direkt në shkretëtirë.

Ishte në majë të malit Karmel kur përjetoi fuqinë e Perëndisë fuqishëm fare. Dhe direkt pas kësaj, Elia shkon nga maja e malit në shkretëtirë. Aty është i dëshpëruar, kaloi në depresion, ndihej krejt i vetmuar dhe i frikësuar për jetën e tij. Lexojmë:

1 i Mbretërve 19:3-5 *'Kur dëgjoi këto fjalë, Elia u ngrit dhe iku për të shpëtuar. Arriti në Beer-Sheba, që i përket Judës, dhe la aty shërbëtorin e tij. Përkundrazi u fut në shkretëtirë një ditë rrugë, shkoi të ulet poshtë një gjineshtre dhe kërkoi të vdesë, duke thënë: "Tani mjaft, o Zot! Merr jetën time, se unë nuk jam më i mirë se etërit e mi". Pastaj u shtri dhe e zuri gjumi poshtë gjineshtres, por ja që një engjëll e preku dhe i tha: "Çohu dhe ha".'*

Të them pak kontekst. Në këtë kohë jetonte një mbret shumë i lig, mbreti Ahab, dhe gruan e kishte shumë më keqe se veten, quhej Jezebela. Kur Jezebela dëgjoi se çfarë kishte bërë Elia, ajo u inatos dhe i tha burrit, 'Po nuk i dhe drejtim ti kësaj pune, ma ler mua, se ia tregoj unë qejfin Elias.'

Dhe ashtu bëri, i çoi një lajmëtar Elias dhe i tha, 'Me këtë që ke bërë, brenda 24 orëve je i vdekur.' Pra, e kërcënoi.

Mbreti Ahab kishte disa vite që e ndiqte Elian, por Elia nuk u tremb. Ama, një herë u nxeh Jezebela, Elia u frikësua sa ia futi vrapit nga sytë këmbët, pa ndalim.

Kur Elia arriti në Bersheba të Judës, la shërbëtorin e tij aty.

Prit pak, hyra në Google Maps dhe pashë sa larg është nga Mali Karmel deri në Bersheba, dhe është 182 km. Elia vrapoi 182 km për të ikur larg kësaj gruaje të çmendur, më larg se Tiranë-Vlorë.

Elia është i tmerruar, i frikësuar për vdekje. Ishte në majë të malit dhe tani shiko se ku përfundoi. Vrapoi nëpër shkretëtirë, qëndroi vetëm, ishte i frikësuar, i lënduar, i zhgënjyer për vdekje. Erdhi te një gjineshtër, u ul aty dhe u lut, 'O Zot, nuk e dua më jetën, dua të vdes.'

Tha fjalët që shumica prej nesh kanë thënë: 'Nuk duroj dot më, kaq mundem, e teproi. Ky është fundi i kësaj pune, i kësaj marrëdhënieje, i kësaj shkolle, martese...'

Po Elia ishte i guximshëm, kishte besim të fortë, ishte trim, por tani ka hasur fundin. 'Zot, kaq, nuk mundem më.'

Ka shumë gjasa që dikush mund të jetë në një pikë të tillë sot, 'Nuk mundem

më, unë bëra pjesën time por nuk mundem më.'

Ndoshta dikush është në një punë, ose situatë që edhe një pikë ujë të hedhësh derdhet gota, nuk mban më ujë pilafi, po fare fare, as edhe 1 pikë ujë më shumë.

Ndoshta financiarisht, sa herë e merr veten, ndodh diçka; prishet celulari, prishet makina, prishet diçka te kuzhina, te banjo.

Ose te shkolla, çdo gjë ka shkuar keq gjithë ditën, dhe vjen në shtëpi, marrin kot dhe prindërit dhe ty mirë që s'po të ikën mendja. S'ka asnjë vend të qetë, s'ka asnjëri që të kupton.

Ose nënat, lodhen aq shumë për të bërë darkën, pasi kanë qenë gjithë ditën në punë. Kur është gati, fëmijët hanë sikur s'kanë parë ndonjëherë bukë me sy, për 30 sekonda e mbarojnë pjatën dhe pjatat nuk i prek njeri me dorë për t'i çuar te lavamani. Dhe ti bëhesh si Jezebela pastaj. *Që do e vras njerin sot nuk ka diskutim fare.* Ishe lodhur, por e bëre me nge darkën dhe u përballë totalisht me mosmirënjohje, dhe për më tepër, duhet t'i lash prapë ti enët. Aq doje dhe e humbe!

Kështu i ndodhi edhe Elias, sepse ky ka përjetuar praninë e Perëndisë si rrallë kush. Nëse nuk e di sfondin, ai doli kundër mbretit të keq që drejtonte vendin, madje profetizoi që do të kishte thatësirë si dënim për mëkatet e mbretit. Dhe Perëndia iu përgjigj asaj që profetizoi ai, dhe për 3 vjet nuk ra shi.

Mbreti u zemërua me Elian, dërgoi njerëz për ta vvarë, por Elia u fsheh për 3 vjet dhe Perëndia e mbrojti në mënyrë të mrekullueshme. Ai i çonte ushqim me anë të korbit aty ku ishte fshehur Elia, buzë një lumi.

Dhe kur erdhi koha, Elia sfidoi 850 profetët e rremë të Baalit në malin Karmel, ai kërkoi nga Perëndia të binte zjarr nga qielli, dhe Perëndia dërgoi zjarr nga qielli që dogji ofrimin dhe altarin dhe Perëndia i shkatërroi profetët e rremë.

Pastaj Elia lutet Perëndisë të dërgojë shi pas 3 vitesh thatësirë. Dhe Perëndia ia dëgjoi lutjen dhe dërgoi shi nga qielli.

Ky profet, Elia, i përjetoi të gjitha: mbrojtjen e Perëndisë, përjetoi që Perëndia siguroi për të, ai e ndjente dhe e njihte praninë e Perëndisë, pa madhësinë e Tij. Dhe kur kjo grua e kërcënoi, kërcënimi i saj i shkatërroi

gjithë jetën.

Ka mundësi të gjithë burrat e martuar të thonë: 'Nuk e di se për çfarë e ke fjalën, nuk kemi dëgjuar ndonjëherë gjëra të tilla, se gruaja ime është si engjëll në shtëpi, nuk i ndihet zëri i gojës.' (shaka)

Por, Elia, iku me të katra. Ndoshta ndonjëri ndihet kështu sot. 'Nuk duroj dot më. Nuk përballoj dot më. Vdiqa, mbarova. Jam mbushur plot. Unë bëhem copash. Jam i lodhur, jam shumë i lodhur.' Në fakt, është më shumë se thjesht lodhje...

Jo thjesht i lodhur — në fakt ndihesh bosh.

Duket sikur e dëgjon shpesh, 'Si je?' 'Jam i lodhur.' 'Si je?' 'Jam i lodhur.' 'Si je?' 'Jam i lodhur prapë.' Nuk është lodhje fizike. E di pse them që nuk është lodhje fizike? Sepse po të ishte lodhje fizike, fle gjumë nja 2 orë dhe çlodhesh. Nuk je thjesht i lodhur, je bosh shpirtërisht. Ndoshta kështu mund të jetë me dikë sot. Ndoshta ti nuk je thjesht i lodhur, je bosh. Ajo që të duhet është një bisedë me Perëndinë, një kohë në praninë e Perëndisë. Të duhen momente kur ti përjeton hirin e Perëndisë, mirësinë e Tij, dashurinë e Tij, mëshirën e Tij. Ndoshta nuk je thjesht i lodhur. Nëse je, bëj pushim, fli më gjatë në fundjavë ose shko të flesh më herët ose të shtunave-dielave fli pas dreke. Por shpesh është boshllëk, që mund ta mbushë vetëm Perëndia. Të duhet një ri-mbushje, përtëritje. Prandaj tha Davidi te Psalmi 23:

Zoti është Bariu im—Më çon nëpër kullota—Ai ma përtërin shpirtin.

Çfarë thuhet për Elian?

1 i Mbretërve 19:5-6 *'Pastaj u shtri dhe e zuri gjumi poshtë gjineshtrës, por ja që një engjëll e preku dhe i tha: "Çohu dhe ha". Ai shikoi dhe pa pranë kokës së tij një kulaç të pjekur mbi gurë të nxehtë dhe një enë me ujë. Ai hëngri dhe piu, pastaj përsëri u shtri.'*

Shiko çfarë tha Perëndia, duket sikur gjëja më e nevojshme ndonjëherë është të çlodhesh në praninë e Perëndisë.

Ka raste që gjëja më e nevojshme është të rregullosh ushqimin që ha dhe orarin e gjumit. Por si vazhdon historia?

1 i Mbretërve 19:7-8 *'Engjëlli i Zotit u kthye për herë të dytë, e preku dhe i tha: "Çohu dhe ha, sepse rruga është tepër e gjatë për ty". Ai u ngrit, hëngri dhe piu; pastaj me forcën që i dha ai ushqim eci dyzet ditë dhe dyzet net*

derisa arriti në malin e Perëndisë, në Horeb.'

Më pëlqen kjo pjesë, engjëlli i Zotit u kthye për herë të dytë, sepse ndonjëherë unë nuk e kap me të parën. Perëndia sigurohet, nëse nuk e kap me herën e parë, Ai kthehet herën e dytë, herën e tretë. Prania e Perëndisë na ndjek nga afër.

Nëse nuk e ke kapur sot, prania e Perëndisë do të ndjekë. Ai i njeh të vetët, prania e Tij të ndjek herën e dytë, e tretë...

I thotë, 'Çohu dhe ha, sepse rruga është e gjatë...'

1 i Mbretërve 19:9-10 *'Atje hyri në një shpellë dhe aty kaloi natën. Dhe ja, fjala e Zotit iu drejtua dhe i tha: "Ç'bën këtu Elia?". Ai u përgjigj: "Më nxiti një zili e madhe për Zotin, Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë e Izraelit e kanë braktisur besëlidhjen tënde, kanë prishur altarët e tu dhe kanë vrarë me shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm unë dhe ata kërkojnë të më vrasin".'*

'Çfarë po bën këtu, Elia?' Ndoshta dikujt Perëndia mund t'i flasë me të njëjtat fjalë, 'Çfarë po bën, ajo që po bën nuk të shkon ty fare. Çfarë je duke bërë ashtu? Unë të shikoj dhe ajo që po bën nuk të shkon fare ty.'

'Elia, pse po ikën larg njerëzve, larg çdo gjëje, larg meje, çfarë po bën këtu?' Dhe Elias po i hollohet zëri tashmë kur po bisedon me Perëndinë. Dhe fillon të ankohet, 'Unë jam çun i mirë o Zot, po ata të tjerët nuk po ecin në rrugët e Tua.'

Mua më hollohet zëri dhe bëhem ankues disa herë kur Perëndia nuk u përgjigjet lutjeve të mia, dhe kur Perëndia nuk bën atë që dua unë të bëjë. 'Po jo o Zot, Ti e di, Ti më njeh, atëherë pse s'po na ndihmon? Ti e sheh vetë nevojën tonë, shiko sa të mirë jemi.'

1 i Mbretërve 19:10 *'Ai u përgjigj: "Më nxiti një zili e madhe për Zotin, Perëndinë e ushtrive, sepse bijtë e Izraelit e kanë braktisur besëlidhjen tënde, kanë prishur altarët e tu dhe kanë vrarë me shpatë profetët e tu. Kam mbetur vetëm unë dhe ata kërkojnë të më vrasin".'*

Elia tha, 'Unë jam bërë xheloz për Zotin, kam zili për punën Tënde.' Me shqip i bie, 'Unë po punoj shumë për Ty, Zot, unë po bëhem copash për Ty, unë po lodhem shumë për Ty. Pse nuk e dëgjon lutjen time Ti? Pse nuk bën këtë gjë për mua?'

Ndoshta jam i vetmi që ankohem para Perëndisë, sepse e shoh që po më

shikoni çuditshëm.

Elia po thotë, 'Kam ngelur vetëm unë dhe mua duan të më vrasin.' Ai është në shkretëtirë shpirtërisht. Është i lënduar. Ai ka nevoja që vetëm Perëndia mund t'ia plotësojë. 'Zot, askush nuk më kupton mua. Askush nuk po punon më shumë sesa unë. Unë jam krejt i vetëm, jam krejt i vetëm.'

Po Perëndia çfarë bën? A i thotë, 'Ik more qaraman, nuk t'u drejtua buza ndonjëherë ty, veç duke u ankuar ngele, paske qenë i pangopur,?'

Jo, Perëndia shkon dhe plotëson nevojën e tij, boshllëkun e tij, shëron lëndimin e tij. Prandaj thashë që...

Nevoja jote më e madhe kthehet në dhuratë kur të çon të varesh më shumë te Perëndia.

Dhe Perëndia kthehet te Elia herë pas here dhe plotëson nevojën e tij të madhe. Vargjet 11 dhe 12 janë të bukur fare.

1 i Mbretërve 19:11 *'Perëndia i tha: "Dil dhe ndalu mbi malin përpara Zotit". Dhe ja, po kalonte Zoti. Një erë e fortë dhe e furishme çante malet dhe thyente shkëmbinjtë përpara Zotit, por Zoti nuk ishte në erë. Mbas erës ra një tërmet, por Zoti nuk ishte në tërmet.'*

Dhe Elia do të ketë menduar, 'Këtë kam nevojë, për praninë e Zotit sepse jam i frikësuar.' Por Zoti nuk ishte as te era e fortë, as te tërmeti. 'Po këtu do të jetë, në forcë, në të mbinatyrshmen, se Zoti im është i madh.' Jo, nuk ishte prania e Tij aty.

1 i Mbretërve 19:12 *'Mbas tërmetit ra një zjarr, por Zoti nuk ishte në zjarr. Mbas zjarrit u dëgjua një zë, si një shushuritje e ëmbël.'*

Ajo ishte prania e Perëndisë.

'Po do të jetë te zjarri si te Mosiu.' As aty nuk ishte.

Perëndia nuk ishte te gjërat e jashtëzakonshme, por ishte te shushurima e zakonshme, te pëshpërimit e lehtë. Pse duket që kur vijnë sfidat e jetës, nuk e dëgjon dot zërin e Perëndisë? Pse është i butë ai zë, pse është i ulët, pse është i vogël? Nëse Perëndia do që ta dëgjojmë, pse nuk bërtet, pse nuk lëshon shenja e rrufe nga qielli që ta marr vesh që Ai është aty me mua? Nëse do që ta njohim, pse pëshpërit dhe nuk bërtet? A e di pse, a e di pse, a ta them?

Sepse Perëndia është afër, është shumë afër teje. Është aty me ty. Djalli i

thotë me zë të lartë gënjeshtat e tij, por Perëndia i pëshpërit të vërtetat e Tij. Perëndia nuk bërtet që të tërheqë vëmendjen, jo, ai pëshpërit që të të afrojë më shumë afër vetes së Tij. Dhe çfarë të thotë në ditë të tilla, kur je në shkretëtirë?

‘Unë nuk do të të braktis kurrë, nuk do të të harroj kurrë. Unë kam qenë me ty çdo moment, në çdo moment të jetës tënde. Të dua me një dashuri që ti nuk e imagjinon dot. Kur ti lëndohesh, Unë lëndohem me ty. Kur ti je në luginë, Unë jam në luginë me ty. Kur ti je në shkretëtirë, Unë jam aty me ty. Kur ti kalon furtuna, Unë jam aty me ty.’ Pse pëshpërit Perëndia dhe nuk thërret me të madhe? Sepse Ai është aty me ty. Është afër teje.

Kur ti ndjen frikë, ku do që të shkosh? Afër dikujt që ke besim dhe siguri, apo jo? Kur ishe i vogël, ku shkoje kur fillonte shiu i madh me gjëmime të forta? Me vrap te krevati i prindërve. Djali i vogël akoma vjen te krevati edhe pse është 9 vjeç, por pak vite më parë, vetëm kur në mes të natës, hynin të dy çunat si këlyshë të vegjël dhe strukeshin te unë dhe gruaja ime. Donin të ishin afër me dikë që u jep siguri. Kur të vijnë furtunat e jetës, nuk ke nevojë të shkosh te krevati i Perëndisë të strukesh te Ai, sepse Ai tashmë është afër teje te krevati yt. Ai është aty, është afër, shumë afër teje.

Nëse ka ndodhur diçka dhe ti je i lënduar, po e gjete, ku është Perëndia?

Psalmet 34:18 *'Zoti qëndron afër atyre që e kanë zemrën të thyer dhe shpëton ata që e kanë frymën të dërmuar.'*

Pse pëshpërit Perëndia? Sepse është afër teje. Davidi tha, 'Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes nuk do të kisha frikë nga asgjë e keqe, sepse Ti je me mua.'

Luginat janë situata, momente jete, nuk vazhdojnë përgjithmonë, është një vend që ti kalon dhe e lë pas. Dhe Perëndia në ditë të tilla është afër teje. Ai i njeh delet e Tij me emër, delet e Tij ia dëgjojnë zërin. Pastaj në një psalm tjetër Davidi thotë, 'Ku do të shkoja larg pranisë Tënde?'

Psalmet 139:7-8 *'Ku do të mund të shkoja larg Frymës sate, ose ku do të mund të ikja larg pranisë sate? Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje; në rast se shtrij shtratin tim në Sheol, ti je edhe aty.'*

Psalmet 139:9-10 *'Në rast se marr krahët e agimit dhe shkoj të banoj në skajin e detit, edhe aty dora jote do të më udhëheqë dhe dora jote e djathtë do të më kapë.'*

Pse pëshpërit Perëndia dhe nuk thërret me zë të lartë? Sepse Ai është aty, sepse Ai është afër teje. Dhe një ditë ti do të kuptosh që...

NEVOJA JOTE MË E MADHE KTHEHET NË DHURATË KUR TI PREJ SAJ VARESH MË SHUMË TE PERËNDIA.

Dua të mos e harrosh, që me të vërtetë kënaqemi kur jemi në majë të malit me Perëndinë, kur gjërat shkojnë super për ne. Por e njohim Atë më mirë kur kalojmë lugina.

Dhe kur jemi duke u endur nëpër shkretëtirë dhe ndihemi sikur nuk na kupton njeri, Ai na kupton dhe Ai kujdeset. Ai është gjithmonë i mirë. Ai nuk ishte te tërmeti i fuqishëm, nuk ishte te era e fortë, nuk ishte te zjarri i madh. Po ku ishte? Ishte te shushurima e ëmbël, e butë. Pse pëshpërit Perëndia të vërtetat e Tij dhe nuk i ulëret me të madhe? Sepse Ai është aty afër, është aty me ty.

Le të lutemi bashkë.

Lutja e shpëtimit.